

Értékrend, alázat, közösség kilencedszer is

A huszonnyolcadiknak is vége. Nekem a kilencediknek. Sutus Áronnal arról beszélgettünk a megnyitó napján, milyen minőségi változás történt az elmúlt években a Találkozó szervezésében. A kezdeteknél ugyan nem voltam, de még kilenc évvel ezelőtt sem volt ennyi kényelem, mint az utolsó pár évben. Kilenc éve négyen-öten csináltunk mindent: írtuk a zsűrizéseket, szerveztünk, szerkesztettünk, fotóztunk, nyomtattuk a Sűgőt, vágtuk (most is bezsibbad a kezem, ha csak rá gondolok, mert kellett nekünk ugye nem szokványos A4-es, hanem valami lévi méret... meg azóta is), hogy beleférjen a mappákba, számoztuk a fedlapokat, pakoltuk, és a szervezői feladatokat még nem is kezdtem el sorolni. Most csak a Sűgön tízen dolgoztunk, úgy ahogy kell: korrektorral, tördelővel, nyomdával, szerkesztőkkel, fotóssal.

Az első besűgőmban kilenc éve azt írtam, hogy milyen jó lenne, ha a rendezők – főként a fiatalokkal foglalkozók –, a csoportvezetők, követnék a színházpedagógia, színházi nevelés fejlődését, az új módszerek és lehetőségek megjelenését. Most és tavaly is ezt láttuk. És nem csak a fiatalok esetében. A társulatok egyre többször mernek segítséget kérni a szakmától. Ki így, ki úgy. Ki a mentorprogramot használja ki, ki profi rendezőt hív, ki pedig önmagát fejleszti, képzí, beszélget, és a tudást engedi át önmagán.

A házigazdák is egyre profibbak: egyre több terhet vesznek le a vállunkról, egyre több mindenben döntenek, s mivel évről évre lehetőség van a fejlesztésekre is, ezáltal lett egyre színvonalasabb a rendezvény is.

Ami viszont örök és állandó (legalábbis annak kell lennie), az az értékrend és az alázat. Mert fontos a színvonal, de azt nem szabad elfelejteni, hogy az ember (rendező, színész, szervező, bárki) miért csinálja: mert a kényelem, a szépség, és a szememben talán még a díjak is külsőségek. Mindig a társulatok belső motivációjának kell mérvadónak lennie, annak, hogy a csapatok mit akarnak, hogy az adott közösség miért lép a színre: hogy szórakozzon és szórakoztasson, gondolatokat közöljön, megmutasson magából egy lélekdarabot, hogy találkozhatson egymással és másokkal, hogy fejlődjön, hogy együtt legyen. Ez nem a profik világa (de láthatjuk, mire képesek az amatőrök, ha jó kezekbe kerülnek), itt nem szabad, hogy vérre menjen a versengés (meg hát ugye ez eleve Találkozó), és szerencsére ezt ritkán is tapasztaljuk. Mert a színház világánál nem tudom, ismerem-e befogadóbb, empatikusabb világot: ahol lehetsz ténylegesen önmagad – és akár más is. Több alkalommal lehettem tanúja annak, hogy egy műkedvelő színjátszó csapatba újonnan bekerült extrém introvertált kinyílt, mert a közösség elfogadta, s ezáltal fel merete vállalni önmagát: csak úgy ragyogott, mint a nap.

Ehhez persze kellene a kulcsemberek: mert a kulcsemberek értékrendje és alázata az, ami ezt segítheti, ami a közösséget összetartja és előreviheti. Persze, láttunk már ellenpéldát is. Az öncélúság viszont pont a mivolta miatt szinte soha nem marad rejtve.

Köszönöm Nektek, Társulatok, Házigazdák, Szervezők, Közreműködők: hogy egyre bátrabbak vagytok, hogy bennetek van a szenvedély és a fény, az alázat, hogy értéket képviseltek önmagatok és a közösségetek felé, hogy szerettek velünk együtt lenni, hogy beszélgettek velünk, hogy kértek és adtok, hogy segítetek és segítséget kértek, hogy gördítetek előre a közös rendezvényünket!

Virág Kiss Anita

„A színház egy mini-eufória a napomban”

Ha egy fehérre festett arcú poros zakós élőhalottal találkozunk, aki egy órával később már egy előzenekar és udvarias férfiú, pár nappal később pedig már Norvégia havas tájain fotózkodik, ne ijedjünk meg, ugyanarról az emberről beszélünk. Tóth Dániel színművészről, aki szintén Nagykikindán kezdte színészi pályafutását, azóta pedig már elvégezte az Újvidéki Színművészeti Akadémiát, több előadásban láthatuk az Újvidéki Színház deszkáin (III Richárd, Az idióta, Šopalović vándortársulata), a Tanyaszínházról is nehezen válik meg, s az Újvidéki Színes Szilánkok Diákszínházai számára több alkalommal rendezett már. Monodrámája, a Sunny Sides Hullashow jelenleg a Kosztolányi Dezső Színház repertoárján látható.

–Az első lépésekről mesélj. Azokról, amik a színpadra vittek.

– Nagykikindán anno, amikor kezdtem, volt egy régi, nagy öregekből álló társulat. Ők még Kovács Frigyes ideje alatt verbuválódtak össze, ő edzette őket színjátszókká. Láttam az egyik előadásukat, ez volt, az Édes fiaink, s ott valami történt bennem. Úgy éreztem, csatlakoznom kell hozzájuk, ők azonban nem válogattak be csak úgy új színészeket maguk közé, összeszokott társulat voltak. Szerencsémre éppen abban az évben indított megboldogult Tóth János egy fiatalokból álló csoportot, így ide jelentkeztem két másik barátommal. Tristan Bernard Az angol tolmács című előadásban debütáltam, néma szerepem volt, egy rendőrt játszottam. A második előadás is komédia volt, a Windsori Víg nők, vagy amit akartok. Nem sokkal később a társulatot átvette Király Sándor. A régiek társulata szétesett, aki pedig maradt, csatlakozott hozzánk, fiatalokhoz. S mi lettünk Király Sanyi új gárdája. Az első előadásában még mellékszerepet játszottam, majd rám osztotta Gézagyerek szerepét, ami nem kis falat volt. Ez után Szabadkára kerültem, ott álltam munkába, szóval ennyi volt a közös pályafutásunk.

– Akkor már fiatalként elmondhatad magadról, hogy több rendezővel is dolgoztál.

– Igen. Tóth János csapata talán azért nem maradt egyben, mert voltak, akik valahogy nem vették komolyan a munkát, kicsit akadályozták azok munkáját is, akik szívvel-lélekkel csinálták volna. Király Sanyi már kesztyűsebb kézzel bánt velünk, komolyabb munkára nevelte az embereket, nála nagyon komoly munka folyt, ami a színházcsinálást illeti. Az ő csapata, azaz mi nagyon egyben voltunk, és jó sokat voltunk. Egy összeszokott kis bagázs, együtt jártunk bulizni is, találkákat szerveztünk az Egységbe, szóval mi barátok is voltunk, nem csak azért jártunk be, hogy létrehozzunk egy előadást. Sanyi egyébként a mai napig ugyanígy dolgozik, s az ő erős karakterének hála könnyen maga köré gyűjti az embereket, mert az ő pozitivitása, viccre és szórakozásra való hajlama minden korosztályt bevon. A mun-

XIX. Vajdasági Magyar Dramafőverseny
XIX. dramsko takmičenje mađarskih vojvođanskih pisaca

kában pedig nem ismer pardont. Szerintem ő „tehet róla”, hogy még mindig vannak amatőr színjátszók a csupán pár magyar lelket számláló Kikindán. Aminek én nagyon örülök.

– Szerinted mi az, amit az amatőrök kicsit máshogy csinálnak, mint a profik?

– Előbb említék egy hátrányt. Az tud gond lenni, hogy vannak, akik nem veszik túl komolyan, hanyagul állnak hozzá, hisz ezzel a többi, nagyon lelkes és dolgozó amatőr munkáját is hátráltatni tudják. Sokan vannak ugyanis, akik csak „benéznek”, hogy kipróbálják, de nyűgnek érzik, s bemutató előtt már nem lehet kiszállni, ezzel pedig lehúzzák a csapatot. S az óriási pozitívuma, azaz előnye az, hogy akik komolyan veszik, s 12 órás munkaidő után (vagy előtt) járnak el próbára, ők tényleg szerelemmel csinálják, fáradhatatlanul. Ezek az emberek képezik a gerincét egy-egy társulatnak. Persze egy profival is megeshet, hogy ez a szerelem, ha nem is tűnik el, de kicsit megkopik, mert munkaként tekint a színészetre, s arra is van példa profiknál, hogy nem veszik komolyan, de ez azért ritkán nyomja rá a bélyegét a többiekre vagy a produkcióra, mert a többiek is profik, megtanulták kizárni.

– Dani, nemrég jöttél vissza Norvégiából, hisz egy három országot érintő művészeti projektben vagy benne, ez a Moving Matters. Norvégia mellett Szerbia és Tenerife a partner. Milyen volt elmenni a havas norvég tájra?

– Nagyon jó. Ez volt az első kör, s ez főleg arról szólt, hogy láthattam ezt a mesébe illő országot, megismertem hogyan funkcionálnak az északi országok, ami nagyon új volt számomra, s el is varázsolt rendezésen. Ez a hét volt a projektindító kör, voltak megbeszéléseink, találkoztunk, ismerkedtünk egymással. Szakmai szempontból majd a következő etapban lendülünk be.

– Mondod elvarázsolt az ország, mit emelnél ki a sok jóból?

– Az nagyon érdekes, hogy működik az ország, működik a társadalmuk, s nem fontos ki milyen hovatartozású. Egyszerűen nem látni az embereken, hogy idegesek lennének, vagy bajuk lenne. Ha valakivel találkozol az utcán, látod rajta, hogy pozitív, boldog és gondtalan. Nagyon imádják az országukat, ők tényleg őszintén büszkék arra, hogy ott vannak a fjordok, és ők voltak a vikingek. S a harmadik, hogy azért egy gyönyörű országban élnek, szóval ez azért megemeli a boldogságmérőt szálát. Ha valakit minden nap a jeges tenger és a fjordok fogadnak, szép ha-

vas táj, az mitől ne lenne boldog. És mindenhol meleg fényeket látsz. Nem használnak hideg fényű led-eket, neonokat sehol. Olyan, mintha minden otthon hőt sugározna magából és szeretetet. S mivel nem használnak sem redőnyt, sem függőnyt, mindenhova belátni, a fény pedig kiárad az utcákra. Ez nagyon tetszett. De mi egy kisvárosban voltunk, nem tudom milyenek a nagyok. Itt északon mindenki mindenkit ismer, rendőrautót sem láttunk, a bűnözés ritka, mint a fehér holló. Szóval így könnyű boldogan élni teljes nyugalomban.

– Te mivel fogsz foglalkozni a projekten belül? Mi a terved?

– Van egy ötletem, de már jelezték, hogy hagyjam nyitva, hisz sokat fogunk dolgozni, tehát lehet, hogy ez változik. Most a fejemben az van, hogy Shakespeare Machbet-je alapján készítenék egy monodramát. Ez a kiindulópont, aztán meglátjuk. Folyamatos a munka, van több mentorunk, Tony Gonzales menedzsmentet tanít, hogy hogyan lehet egy produkciót pénzselni, van egy well-being tanárunk, John Farragher, aki csak arra figyel, hogy jól érezzük magunkat, s a saját mentoraink, nekem Döbrei Dénes és Varga Heni. S minden egyes munkafolyamat végén lesz egy munkabemutatónk, így Kelebián is.

– Akkor most ez foglal le leginkább. Marad időd azért bevállalni egyéb munkákat?

– Van azért, igen. Én most éppen szabadúszó vagyok, azaz szépen megfogalmazott munkanélküli színész, így több lábon próbálok állni, sok mindent csinállok. Új próbafolyamatban színészként jelen pillanatban nem vagyok, de rendezek Szenttamáson a fiatal amatőrök számára egy előadást, lehet, lesz az akadémistákkal is közös munkám, játszom a repertoáron lévő előadásaimat, s pocsék Youtube-sorozatokhoz adom a hangom, ami nagyon rossz munka, de legalább fizet.

– Nem először foglalkozol fiatalokkal, mit szeretsz benne?

– Megmondom őszintén eleinte nem is sejtettem, hogy szeretni fogom. Amikor Figura Terézia először elhívott, hogy foglalkozzam a gyerekekkel Újvidéken, skeptikusan álltam hozzá, de megszerettem. Azóta már megrendeztem a Ludas Matyit és A Pál utcai fiúkat is náluk. Talán azt a tudatot szerettem meg benne, hogy amit átadok nekik, s mindegy kezdenek-e vele valamit később a színházban vagy az életben, de az velük fog maradni. Nem akarok én mentorkodni, de felemelő érzés az, hogy valamit átadtál nekik, amit

továbbvisznek. Emellett tele vannak energiával, lehet tőlük kölcsönözni, újra vidám leszel körülöttük.

– *A monodrámád, a Sunny Sides Hullashow, s most a KDSZ-ben, új helyszínen, új közönség előtt játszod. Különleges játékmód, különleges humor, és igencsak interaktív előadás, amit a közönség nagyon szeret. Sejtetted, hogy ekkora sikere lesz?*

– Ezt nem lehet előre látni, csak reménykedni benne. Kis közönség előtt játszom, s örülök, amikor látom, hogy élvezik. Mikor jelentkeztem mesterszakra, már agyaltam azon, mi lesz majd a vizsgálóelőadásom. Bán János monodrámája, a Borbély nagy hatással volt rám, ebből indultam ki. Ő egy borbélyszalonban adja elő, egyébként a Katona Színház előadása. Annyira interaktív, hogy a résztvevőket, ha szeretnék, még meg is borotválják. Ez a fajta interaktivitás nagyon megfogott. Egy élőhulla karakterét választottam, mert ha nem is a horror-filmek, de a dark stílus, és az Addams family-ből ismert humor közel áll hozzám. Mindent én találtam ki, díszlet, kosztüm, koncepció, zene, s a szöveget is én írtam. Sokat segített Németh Attila, hisz olyan a humorom, hogy néha csak én nevetek rajta, jól jött, hogy néha ott volt a próbákon, s jelezte, ha valami nem működött, közösen agyaltunk megoldásokon.

– *Miért jó színésznek lenni? Lehet buta kérdés, de gondolkoztál-e már rajta?*

– Képzeld, mostanában nagyon is sokat. Mert vannak pillanatok, amikor azt kérdelem magamtól, hogy vajon miért nem megyek el egy gyorsétterembe dolgozni? Fix munkahely, fix beosztás, mindig tudom előre mikor érkezik a fizu, nincs idegeskedés. S hidd el, nem bírnám. Bemenni a színházba, felvenni a szerepet és kiállni a nézők elé... ez valami megfoghatatlan érzetet ad, amit eddig soha semmi más dolog nem tudott. Amint beteszem a lábam a színházba, mint egy lepel rám száll ez az érzés, s amíg haza nem megyek, tart. Mint egy mini-eufória a napomban. Hát egy gyorsétteremben ez nem lenne meg. Ez az szerelem a színház iránt, amit még Király Sanyiéknál tanultam.

– *S akkor, ha Kikindával kezdtük, zárjuk is veled, ha valaki első alkalommal járna erre, mit mondanál neki, mi az a hely, amit semmiképp ne hagyjon ki a városnézésből?*

– Az Egység Művelődési Egyesületet, mert számomra Kikinda lelke ott van, s mindig is ott volt. S mert biztos vagyok benne, hogy nem csak engem, hanem mindenkit tárt karokkal fogad ez a mókás, vendégszerető társaság.

Szerda Zsófi

Nagykikinda, 1834

A 19. század első évtizedeiben kedvezően alakultak a gazdasági viszonyok vidékünkön, így a német vándortársulatok mellett az ország déli vidékeire már magyar truppok is ellátogattak, de a szerb műkedvelők is megtették első lépéseiket. Az egységes gazdasági jellemzők mellett a Délvidékre a sajátos lakosságstruktúra is jellemző volt. Kevés volt a nemesség, viszont szabad királyi meg mezővárosainkat – mint amilyen Nagyikinda is volt – zömmel közép- és kisbirtokosok, földművelők, iparosok, kereskedők, elenyésző számban pedig értelmiségiek laktak. Tájainkat tehát vegyes lakosság lakta be.

Hogy miképpen került Torontálba, illetve Nagyikindára Jánosi János kistársulata, források híján nem állapítható meg pontosan. Tény az viszont, „hogy 1834. január 8-án Nagybecskereken egy Kotzebue-vígjátékkal mutatkozott be a trupp, melynek címe a *Nagy zűrzarvar* volt. Az utolsó előadást február 5-én láthatta a torontáli megyeszékhely közönsége.

A következő állomáshelye Jánosi társulatának Nagyikinda lett. A kistársulatnak tíz tagja volt, azonban időnként vendégművészek is felléptek az ilyen kistársulatokban. Ez történt Nagyikindán is, ugyanis a Zentáról érkezett Kőrösy Ferenc, felesége Stromb Katalin, leánykájuk Mimi meg Sárosi néhány előadás erejéig szintén fellépett a társulat előadásaiban. Vendégfellépésük igen sikeresnek bizonyult. A gyermekszínész Mimi, már bemutatkozáskor a közönség kedvence lett.

Hogy pontosan hol volt az a *színterem*, amelyet estéről estére betöltöttek a nézők, nem lehet tudni pontosan. Deák Kornél *Kikinda régi színészete* című dolgozatában feltételezi, hogy a színészek a nádfedelel Szarvas vendéglőben léptek színre. Azt viszont biztosan állíthatjuk, hogy a városi vezetéstől játsszói engedélyt nyert színésztrupp „*előfizetés mellett*” tett szert a jövedelemre, azaz már működött a bérletrendszer. Ez ügyben, meg abban, hogy a kistársulat három hónapig vendégszerepelt a városban, meghatározó szerepe lehetett Ippi Bydeskúty Lajos úrnak, a királyi helyettes biztosnak, aki „különös szívességgel” viseltetett a társaság iránt, melynek „magaviselete igen szilárd és szerény” volt. Az úgy nevezett művelt, illetve pallérozott rendek „tömeges jelenlétükkel” biztosították nemcsak a telt nézőteret, de feltehetően ily módon a magas rangú tisztségviselő iránti lojalitásukat is bizonyítani kívánták.

Hasonlóan fogalmazott a *Jelenkor* tudósítója is 1834. február 22-én miközben arra is felhívta a figyelmet, hogy „A jó szívű szerbek ’s más oda való lakosok” annak ellenére, hogy csak kevesen értik a nemzeti nyelvet, rendszeresen eljárnak az előadásokra. Tény az is, hogy a magyar társulatok gyakorlata, ha nemzetiségi körében léptek színpadra, az volt, hogy, énekekkel, táncokkal „fűszerezték” az előadásokat. Anno pl. Déryné, a pesti szerbek kedvéért, szerbül adott elő néhány dalt a nézőtérén ülők nagy meglepésére.

A társulat tevékenységéről a *Jelenkor* meg a *Honművész* tudósított. A legtöbbet játszott szerző Kotzebue volt – 5 színműve volt műsoron -, akinek *Házasság ’s két andalgók* című művét közkívánatra tűzte műsorra a színidirektor, míg *A politikus csizmadiát* meg kellett ismételni. Kisfaludy Károly *Kemény Simon* valamint *Kérők* című darabja is sikert aratott, ahogyan Grillparzer *Ősanyája* meg Dugonics András Bátor *Máriája* is.

Kőrösyék mellett, a jól összejátszott társulat főbb szerepeket játszó tagja Jánosi János, Magoss József, Magossné, Bányainé Csepreghy Katalin, illetve Meggyesy színész és táncmester meg Gyöngyösi volt. Nekik egy jutalomjáték is kijárt, ami azt jelentette, hogy az aznapi bevétel nagy része őket illette.

A kistársulatok esetében gyakran szerepeltek műsoron az úgy nevezett „némaképzetek”, melyek egy-egy némaképszerűen beállított szindarab-jelenetet voltak hivatva megjeleníteni. A helyi tudósító három ilyen „ábrázolatról” írt, nevezetesen a *Néma pohár*, az *Ádám és Éva a paradicsomban* valamint *A bölcs Salamon ítélete* címűről. A három felvonásos darabok szünetében gyakran nemzeti táncokkal szórakoztatták a nagyikindai nagyérdeműt, de egy alkalommal „Szívhegyi Pista barna hangász-elnök bús magyarjainkat szívrehatólag zengedezte”. A Kőrösy család vendégszereplésének idején pl. a hétéves Mimi táncában gyönyörködhetett a publikum.

Az első magyar társulat nagyikindai vendégszerepléséről végeredményben elmondható, hogy Jánosiéknak sikerült egy nemzetiségek által lakott térségben az, amit nagyon kevés vándortársulati igazgatónak sikerült megvalósítani, nevezetesen, hogy egy három hónapig tartó színiévadot realizáljon.

Káich Katalin

Akiknek a segítsége nélkül nem jött volna létre a XXVIII. Találkozó

A helyi segítő kezek

Barna Andor
 Bartók Etelka
 Budai Andrea
 Buszia Rolland
 Buszia Tímea
 Csömöre Viola
 Détári Margita
 Farkas Karolina
 Fazekas Vivien
 Gacska Valéria
 Galcsik Eszter
 Gyuranik Adorján
 Gyuránki Norbert
 Kanalas Ottília
 Kanalas Zoltán
 Kancsár Anasztázia
 Kancsár Klára
 Kancsár Krisztián
 Kancsár Mátyás
 Kancsár Nikola
 Kenderesi Krisztián
 Király Annamária
 Király Herta
 Király Petra
 Király Sándor

Kiss Irén
 Kisstót Ramóna
 Komarek Attila
 Komarek Igor
 Komarek Katalin
 Komarek Magdolna
 Komarek Máté
 Komarek Mihók Márta
 Körmendi Elvira
 Kuruc Angyela
 Nemes Róbert
 Nemes Róbert
 Ódri Norbert
 Pénzes Karola
 Savanović Erzsébet
 Szili Teodóra
 Tombác Imre
 Tornyai Gabriella
 Tóth Dávid
 Tóth Dávid
 Tóth Dianna
 Tóth Jolán
 Volaš Cibula Eleonóra
 Zsigovity Olivéra

vajdasági magyar
 amatőr színjátszók
 találkozója

Közöny

A zárónapot a Palics Magyar Művelődési Egyesület Színjátszó Grundja nyitotta meg

A XXVIII. Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának zárónapját a Palics Magyar Művelődési Egyesület Színjátszó Grundja nyitotta meg. A társulat Friedrich Dürrenmatt *Pillanatkép egy bolygóról* műve alapján készült, azonos című produkcióját adta elő Kalmár Zsuzsa rendezésében. Mint az az értékelés során kiderült, a pénteki fellépésük a főpróba volt, Palicson csak vasárnap este mutatják be az előadást.

Kalmár Zsuzsa így nyilatkozott az előadásról:

– Mi a Grundban hosszú távú munkát folytatunk a gyerekekkel, és számomra az jelentette a legnagyobb kihívást, hogy a produkcióban szereplő tizenhat fiatal fele szeptemberben csatlako-

zott hozzánk. Maga az előadás olyan témát dolgoz fel, amit nagyon fontos az ő generációjuknak megérteni, átlátni. Egyrészt az emberek egymás iránti közönyét, másrészt pedig azt, hogy az emberek egymás iránti szeretete hogyan vesz ki. Hogyan tudjuk végignézni a legtragikusabb eseményeket úgy, hogy azok semmilyen érzést nem váltanak ki belőlünk. És azt gondolom, hogy mindezt Dürrenmatt nagyon jól megírta néhány igazán groteszkbe hajló jelenetbe. Maga a dráma is csapongó, többfelé irányítja a figyelmünket, mi ugyanezt próbáltuk követni. Mintha a TikTokon próbáltunk volna videót nézni egymás után. A célunk az volt, hogy elmondjuk, hogy ha ilyen közönnyel és az empátia hiányával élünk, akkor az lehet a vége, hogy olyan káoszba süllyedünk, olyan egymást marcangolásba, ami után már nem leszünk a méltók a Homo Sapiens névre.

Kószegi Attila az első Istent alakította.

– Ő egy egoista karakter. Kijelentem, hogy én vagyok az Isten, és én vagyok a minden. E mellett a szerep mellett több másik kisebb karaktert is játszottam, ami nem okozott nehézséget, ugyanis ez már a hetedik évem ebben a csapatban. Nem volt egyszerű, de a tapasztalat mellett állt.

Mezei Ádám a harmadik Isten szerepében bújó.

– Ez egy semleges karakter, de Ábelt, a festőművészt is én alakítottam, aki a semmit szeretné ábrázolni. Az ő világa teljesen tönkrement, és nincs is miért élnie. Van még a katona, a fővezér,

én vezetem a többieket, ami egy felsőbbrendű szerep, de vannak itt még mellékesebb szerepek, mint a szülő, amikor itt táncoltunk, ősember is voltam, amikor tanogtattam. Nekem ez a nyolcadik évem a csapatban, ezért a több karakter megformálása nem okozott kihívást, de a monológok megtanulása már nehezebbnek bizonyult, mert nem szeretem a hosszú szövegeket. Igazából az előadás nagyon tetszik, és az is, hogy korabeli problémákra hívja fel a figyelmet.

Varga Szitár Anna szeptemberben csatlakozott a csoporthoz, ez volt az első fellépése.

– Az első próbáink könnyedebben indultak, csak szövegek olvasásával kezdtünk, aztán folyamatosan haladtunk előre a komolyabb és hosszabb próbákkal, folytatva a színpadra állítással. Nagyon sokat készültünk. A táncmozdulatok elsajátítása nem okozott gondot, nagyon sok videót megnéztünk hozzá, így láttunk, kaptunk alapokat, és abból improvizáltunk, illetve alakítottuk ki a végleges felállást.

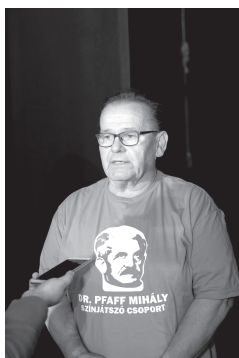
Vidács Hajnalka

Keserédes komédia a keserédes valóságról

A Szemle utolsó résztvevője a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség Dr. Pfaff Mihály Színjátszó Csoportja

A zárónap záróakkordját a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség Dr. Pfaff Mihály Színjátszó Csoportja helyezte el az idei Szemlén. A társulat Hámori István Péter Legfőbb támaszunk, a söntéspult című keserédes komédiáját mutatta be Foki István rendezésében. A történet egy helyi kiskocsmában játszódik, ahol Feri úr, a tulajdonos és kolléganője, a színészi pályára törekvő Ilmácska szokásos reggeli rituáléjukat játsszák. Gyakorolnak a színházi szerepre, hátha betoppan erre az Isten háta mögötti helyre egy színházi rendező, és felfedezi Ilmácskát. Hiszen mindenkinek van egy álma, Ilmácskáé pedig a színház.

A darab rendezője így mesélt az előadás elkészültéről:

– Ezt a darabot azért választottuk, mert elfogytunk, kevesen vagyunk. Azelőtt mindig zenés bohózatokat játszottunk, de megfogyatkoztunk mi is, mint máshol is. Ezért fordultam a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetséghez tavaly, hogy segítsenek a darab kiválasztásában. Az ő ajánlatuk az volt,

hogy próbáljak mentort találni, és ekkor ismerkedtünk meg Góli Kornéliával, aki elvállalta a feladatot. Három alkalommal segített, és nélküle nem jött volna össze ez a nehéz, keserédes komédia. Nagyon megörültünk akkor, amikor egy a bácsalmási vendégszereplésünk után megkeresett bennünket interneten keresztül Hámori István Péter kortárs író – a darab szerzője –, akivel azóta is kapcsolatban vagyunk, és szerintem most is szurkol Budapestre. Egy olyan darabot ajánlott, amit soha nem játszottunk, és én hiszem azt, hogy a közönségnek is tetszett, mindenki tudott azonosulni valamelyik karakterrel. Hiszen annyira jellemző mindez a mai világra is, és most tájolóunk vele itt Vajdaságban, Magyarországon és Horvátországban is.

– Meséljen a próbákról! Hogyan zajlottak? Mennyi időt vett igénybe?

– A felkészülés olyan három hónapnyi időt vett igénybe, mert majdnem mindenki több váltásban dolgozott, így a legtöbb próba úgy nézett ki, hogy mindig azzal dolgoztunk, aki tudott jönni, és azokat a jeleneteket próbáltuk, amelyikből nem hiányzott senki. A felkészülés utolsó három hetében történtek intenzívebb próbák, amikor a szabadságok miatt mindenki részt tudott venni azokon. Nagyon nagy köszönettel tartozunk Góli Kornéliának, aki annyi pozitív energiát és

erőt fektetett abba, és folyamatosan biztatott bennünket, hogy meg tudjuk csinálni, hogy a végén tényleg sikerült.

Snájder Dalma Zitát, az úrinőt alakította.

– Jól éreztem magam, szerintem a rendező nagyon jól osztotta ki a szerepeket, mert azok mindenkire illettek. Én legtöbb esetben finom úrinőket alakított, és szerintem magamba is tudtam szívni ezt a szerepet, jól éreztem magam ebben a helyzetben. Nagyon jó összhangban voltunk egymással, és egy egész jó játékot sikerült összehoznunk. A közönségen azt vettük észre, hogy nagyon tetszik nekik is.

Ilmácskát, a színészi babérokra törő figurát **Osztrónac Czenki Ilona** alakította.

– Ilmácska egész életében sikeres színésznő szerepelt volna lenni, és az érdekessége az egésznek, hogy én a való életben is mindig színész akartam lenni, és bizony vécés néniként is dolgoztam életem során, s néha bizony hazudnom is kellett, hogy ilyen apró-cseprő, kis szerepeket eljátszhassak. Ez a darab annyira rólam szól, és éppen ezért tudtam beleélni magam. A könnyek azok nagyon igaziak voltak, és nagyon szerettem az egész próbafolyamatot, egy nagyon jó csapattal alakultunk.

Vidács Hajnalka

Ma a Találkozó színpadán

Vége, vége, vége mindennek (de jövőre újra Találkozunk)

Méltó ünnepléssel zárjuk az idei Találkozót. Még egyszer utoljára egymással szembe fordul a tenyerünk, és mintha nem lenne holnap, hevesen csapkodunk. Örömkömben tapsolunk így, nem vitás, először az idei díjazottaknak, mert megérdemlik az elismerést, majd a Zentai Magyar Kamaraszínház vendégjátékának.

**Április 14., vasárnap, 18 óra, Egység Művelődési Egyesület színházterme
Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor**

Átadásra kerül a 2024-es találkozó két fődíja:

- a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és
- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásért.

További díjak: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közösségmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért • Közönségdíj • különdíjak.

A 2024-es Találkozó zsűrije:

- Brestyánszki Boros Rozi, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja, drámaíró
- dr. Lőrinc Tímea, az újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki gyűrű-díjas színművész
- Magyar Zsófia, a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának színművésze

**Április 14., vasárnap, 19 óra
A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ VENDÉGJÁTÉKA**

Anton Pavlovics Csehov – Kiss Csaba: *De mi lett a nővel?* (75')
Férfimese

Rendezte: Dévai Zoltán

Szereposztás:

Gyabkin – László Roland

Jura – Virág György

Aljosa – Szilágyi Áron

Korrepetitor: Koncz Éva

Az előadásról:

Azt mondják, hogy a színház egyik fő feladata, hogy kérdéseket tegyen fel úgy, hogy ne adjon rá egyértelmű választ, de közben állandóan keresse azt. Igen, egy kicsit skizofrén állapot ez a színházcsinálás. Nem létező emberek problémáival foglalkozunk, azokat próbáljuk kivesézni, amilyen mélyen csak tudjuk, miközben megpróbálunk belebújni a bőrükbe, holott mindvégig a saját bőrünkben maradunk, és a saját indulatainkkal, érzelmeinkkel dolgozunk. Igen, mint már mondtam, egy kicsit skizofrén. Előadásunkban is hasonló dolog történik; figuráink különböző alakokat megelevenítve próbálnak választ találni arra a kérdésre, hogy mi lett a nővel, úgy, hogy közben átesnek akasztáson és foghúzáson, megismerik a gazdagságot és a szegénységet, sírnak és nevetnek, utaznak, de mégis egy helyben maradnak.

Bemutató előtti bemutató

A Palicsi Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színháza Grund Pillanatkép egy bolygóról című előadásának zsűrizése

A Kalmár Zsuzsanna által rendezett előadás már a második, amit a Palicsi Színháza Grund mutat be az idei Találkozon. Aszombaton színpadra állított darab filmadaptáció volt, a mostani pedig egy Dürrenmatt által jegyzett groteszk, ami a jelenlegi világunk és emberi viszonyaink elé is tükröt tart. A darab kapcsán nem mondható rutinosnak a palicsi csapat, ugyanis a hivatalos bemutatóra majd ezután kerül csak sor.

Csuárdity Tamara köszöntötte a palicsi társulat tagjait, majd a zsűri bemutatása után kezdetét vette az előadás értékelése. Első alkalommal **Magyar Zsófia** szólalt fel, aki örömét fejezte ki annak kapcsán, hogy a Grundnál tagtoborzás volt októberben, és sokan jelentkeztek a társulathoz. A zsűritag felhívta rá a figyelmet, hogy a nagyikindai szereplés csak főpróba volt, vasárnap (tehát ma – szerk.) esedékes a bemutató. Ennek tudható be, hogy a darab még nem forrta ki magát, ehhez Zsófi véleménye szerint legalább öt előadásra van még szükség. Ugyanakkor erős produkcióként jellemezte a látottakat, hozzátéve, hogy a téma nagyon aktuális, a fiatal közönséggel is kommunikál. *„Jelen állapotában azt gondolom, hogy egy picit nagy falat ez nekik, de ha még tovább beszéltek róla, előadásról előadásra, hogy miről akarnak szólni a jelentek és adott mondatok, akkor ez még nagyobb hatást tud elérni a nézőtérén.”* Általános közönyt jelenít meg a darab, de ez csak akkor jó, ha a közönyben látni a történetet. Zsófi **Mezei Ádám** monológját emelte ki, aki véleménye szerint megfelelő módon ellensúlyozott a közöny és az átélés között. *„Attól függetlenül, hogy teljesen hidegen hagy a történet, de látom, hogy átélted és megélted, és így beszélsz teljes közönnyel róla.”* Ezt kéne látni mindenki monológjában. Még üresebbé, még közönyösebbé tenni a megszólalásokat. Ez a megvalósítás reflektálna a mai fiatalságra.

A zsűritag **Banyári József** és **Pletikosic Péter** felé is jelezte, hogy hangsúlyosabbá tehetné a játékát. Emellett **Kőszegi Attilát** is méltatta, mert érzékeny

alakítást nyújtott abban a jelenetben, ahol a karakterének a szerelmétől kell elválnia. **Kálló Dorián**, **Kálló Dániel** és **Németh Anna** is elismerő szavakat kapott, előbbi kettő azért, mert érzékenységgel közelített a szerepfarmálás felé, utóbbinak az érthető színpadi beszédéről nyilatkozott elismerően Zsófi. A színpadi verekedéseknél jót tenne az nagyobb fokú szándékosság, tette hozzá. **Kőszegi Ervinnek** pedig jelezte, hogy amennyiben az általa alakított szereplő meghal a színpadon, akkor ne mozogjon tovább.

Dr. Lőrinc Tímea folytatva az értékelést előre bocsátotta, hogy a színészek egy részét először látta színpadon. Kiemelte, látható, hogy a csapat tagjai együttes erővel mozognak. A darab rendezőjéről (Kalmár Zsuzsanna – szerk.) is elismerően nyilatkozott, mondván, *„ehhez kell egy külső szem is, és kell az a fegyelmezettség, amivel ti részt vesztek.”*

Timi véleménye szerint a koreográfiák erősek voltak, **Puszenyik Petra** színpadi mozgása megkülönböztetett figyelmet érdemelt; a lány tánclépései gyakorlatot feltételeztek.

A zsűritag bírálata szerint a darabban némely szituációk „összemosottak”, nem minden esetben jeleznek egyértelmű viszonyokat. **Ádám**nak (Kalmár Ádám – szerk.) van viszonya a partnerhez. *„Ott, ahol úgynevezett reális jelenet van, ott, ahol a szituációt játszatok, és nem kifelé közvetítés van, ott jobban menjetek bele a helyzetekbe.”* Sok az indulat, de ez az érthetőség kárára megy. Méltányolható, hogy az idősebb szemszögből fiatalok szólalnak meg – szép kontrasztot teremtve ezzel.

Az előadásban sok monológ kapott helyet, ennek kapcsán a zsűritag elismerte, hogy nehéz dolga lehetett a színészeknek. *„Nagyon nehéz így előre jönni, és elviselni azt, hogy most csak egyedül vagyunk a színpadon, és fény van az arcunkban. Ez még a profiknak is nehéz, hogy nincs kapaszkodó, nincs*

partner, nincs szituáció, hanem egyszerűen kell mondani és közvetíteni.”

A zeneválasztás a kontrasztosság miatt jól működött színpadon, fűzte tovább a szót Timi, hozzátéve, hogy nem csupán a zenei megoldások, de a színészi megnyilvánulások miatt is nagyon expresszív volt a darab zárása.

Brestyánszki Boros Rozi zárta az előadás értékelését. Elismerését fejezte ki az üres, díszletet nélküli színpad kapcsán, mert *„ebben az esetben nincs semmi mankó, és ehhez is egy bátorság kell, hogy teljesen önmagatokra hagyatkozva csináljatok meg egy ilyen szuggesztív előadást. Ennek a titka, amit nagyon sok esetben látok és érzek: az a fanatizmus.”* Rozi a **Kállai testvéreket** (Dániel és Dorján – szerk.) emelte ki. A két karakter az egyik jelenetben arról beszélt, hogy örültek házába viszik majd őket. A zsűritag szerint látszik a színészek szemében a hit, és ez a hit viszi végig a történetet.

Ugyan nem várt egyetértést a hallgatóság részéről, Rozi kijelentette, hogy ez egy feminista előadás. *„Látunk egy halom istent, és aztán egy istennőt. Aztán az előadás végén is látunk egy halom istent, és az utolsó szó az istennő szájából hangzik el.”* A szereposztás megenged egy olyan értelmezést, miszerint a nők mozdítják előre ezt a történetet.

Az előadásban szereplő monológok viszont nem mindig sikerültek a legmegfelelőbbben. *„Megrekednek az átélem, megélem, előadom, és az úgynevezett közönyös, távolságtartó monológok között. Néha nem tudom, hogy mi a cél közönyös távolságtartással.”* A szereplők életkorának elhangzása után jó volna egy nagyobb szünetet tartani, emellett pedig közönnel reprezentálni a szöveget. **Mezei Ádám** monológja kiemelendő, a festő figurája jól működött. Ahhoz, hogy az ilyen jellegű megszólalások működjenek a színpadon, muszáj betéve tudni a szöveget. Nem elég tudni a szöveget, az is fontos, hogy a néző számára érthető legyen; vagyis megfelelő tempójú és jól artikulált.

Kis Stangl Hanna karaktere egy megafonba beszél az előadás során – a zsűritag szerint profi színészeknek is nagy kihívást jelentene, hogy hasonló szituációban beszéljenek. Ennek ellenére figyelni kell az artikulációra.

Kőszegi Attila és **Urbán Barbara** jelenete szeretetteljes percekkel jelentett ebben örült, agresszív, véres világban.

Rozi bizonytalanságának adott hangot a darab végét illetően. *„A pusztítások hitelesek, a világégés nagyon jó. De fölfokozódik egy bizonyos szintig, megszólalnak az istenek, utolsó alkalommal a »homo sapiens sapiens« hangzik el, és nem érzem, nem tudom, hogy miről szól a vége.”*

Kalmár Zsuzsanna az értékelés végén örömet fejezte ki annak kapcsán, hogy a társulat csapatként működött annak ellenére, hogy sok új tag lépett be a Grundba, és sokan nem is álltak még színpadon ez előtt.

Sutus Áron is gratulált a társulatnak. Véleménye szerint rendkívül izgalmas az, ahogyan a groteszk darab a válságokra, háborúkra és a kiüresedésre reflektál.

Hernyák Zsóka

Nevetés, könnyek, sok-sok dicséret

A bezdáni Dr. Pfaff Mihály színjátszó csoport a *Legfőbb támaszunk, a söntéspult* című előadásának zsűrizése

A találkozóra évről-évre ellátogató bezdáni csapat idén egy keserédes komédiával készült, melyet Foki István rendezett. Az előadás lehetőséget adott arra, hogy hangosan nevéssünk a vicceken és a szituációkon, s legtöbbször azt is elérte, hogy megkönnyezzünk néhány jelenetet. Az idei találkozó utolsó előadása a bezdáni társulaté volt, s méltó lezárása rendezvényünk ezen részének.

A zsűrizést **Brestyánszki Boros Rozi** kezdte, aki elmondta, hogy számára nagyon jó élmény volt a bezdániai előadása és megdicsérte a jó szövegválasztást. Rozi már nagyon sok előadását látta a társulatnak, s úgy véli, hogy ez az egyik legkiemelkedőbb. Ezt a csoport tagjai is megerősítették, ők is így vélekednek. „Szórakoztató volt, jól épültek a jelenetek, jó volt a poénépítés, nagyon jól voltak kitalálva a figurák.” – mondta Rozi.

A társulat megosztotta a zsűrivel, hogy az idei évben éltek a mentorprogrammal, s **Góli Kornéliát** hívták el magukhoz. Rozi ennek kifejezetten örült: „Ezt tényleg, ha az összes többi csoport hallja, azt gondolom, hogy ezt mindenképp igénybe kell venni, mert nagyon sokat dob. Fantasztikus tehetségek és lehetőségek vannak ebben a csoportban.” Itt példaként **Csillag Lászlót** emelte ki, akinek sokszor a színpadról való kitekintéssel voltak nehézségei, azonban ebben most láthatóan fejlődött, illetve a karaktere is kiemelkedően jó volt.

Az előadásban volt néhány monológ, ez kapcsán emelte ki a zsűritag, hogy a többi szereplőnek is aktívan kell figyelnie a társát, s szükséges, hogy az arcokon láthatóak legyen a vélemények: „Mindig az adott főszereplőn legyen a figyelmetek. Amit ő elmond, a trapéz monológot például, addig legyen egy véleményed. Nem csak a tekinteted van rajta, mert a kolléga

szerepel, és ezt végig kell nézmem, hanem legyen egy véleményed arról, hogy unod, ezerszer hallot-tad, először hallod, kíváncsi vagy rá. Legyen egy véleményed arról, amit hallasz.” Rozi kiemelte, hogy a társulat összes tagja szépen és érthetően beszél, illetve nagyon jól ki tudják fejezni magukat. A monológok kapcsán, melyeket egyébként **Csillag Lászlótól, Osztrogonác Czenki Ilonától** és **Foki Sándortól** hallhattunk, Rozi így vélekedett: „Ez ízlés kérése. Ha kevesebb önsajnálát volna benne, s kicsit szárazabban, tényszerűbben tekintenének vissza a figurák a saját életükre és sorsukra. Ha nekik kevésbé fájna, akkor lehet, nekem mint nézőnek, jobban fájna. Így is fájt, így is működik, szó se róla.”

Az előadásban többször szó esett a Detti-koktél nevű italról, amely kóla és almalé keveréke. Ez kapcsán a zsűritag mindenképp azt ajánlaná, hogy ezt készítsék el a színpadon, hiszen egy nagyon jó poénlehetőség. A poénok és viccek kapcsán itt kiemelte, hogy mindegyik nagyon jó volt.

Felhívta a hölgyek figyelmét a kopogós cipőkre, melyek nagyon zavaróak tudnak lenni, ha járás közben beszélnek a színészek. Így azt tanácsolta, hogy vagy egy másik cipőt válasszanak, vagy ha maradnának a kopogós magassarkúknál, akkor inkább álljanak meg, amikor beszélnek, mert az előadás alatt egyszer-kétszer nem lehetett teljesen jól hallani a szöveget.

Rozi az értékelése végén elismerő szavakkal illette a társulatot, hiszen az idei évben nagyon sokat fejlődtek, és sok sikert kívánt a további munkákhoz.

A zsűrizést **Dr. Lőrinc Tímea** folytatta: „Számomra is egy nagyon szép élmény volt. Ugyanúgy megérintett a humora, mint az emberi része a dolog-

szerepel, és ezt végig kell nézmem, hanem legyen egy véleményed arról, hogy unod, ezerszer hallot-tad, először hallod, kíváncsi vagy rá. Legyen egy véleményed arról, amit hallasz.”

nak. *Sírtam is.*” Kiemelte, hogy **Ilona** és **László** karaktere és története nagyon hatásos és megható.

Tímea szerint az előadásban lehetne több háttér cselekmény, s akár a monológok alatt is folytatódhat a kocsmai élet, nem szükséges mindenkinek kizárólag az akkor szereplő kollégát néznie. *„Több kocsmai történettel még ezt lehet gazdagítani. Lehet iszogatni, járkálni.”*

A zsűri elmondta, hogy nagyon jó a szöveg és a zenei választás is. Annyival egészítené ki, hogy szerinte egy rádió is elférne az előadásban, amelyről ki-be kapcsolhatnák a zenét. Tímea is kiemelte a jó poénokat, gesztusokat, szóvicceket. Mindegyik nagyon jól bemutatta a karakterek személyiségét.

Felhívta a figyelmet a testi érintésekre is a színpadon. Példának azt hozta fel, amikor **László Snájder**, **Snájder Dalmának** bókolt az első találkozásnál. Mivel két idegenről van szó, ezért a testi érintés túl sok abban a helyzetben. Itt hozta fel **Nikolin Alekszandra** karakterét is, aki arra utalgat a színházigazgatónak, hogy akár több is lehetne közöttük: *„A beleülés már jó, mert akkor tudjuk, hogy milyen a karakter, de az jelentőségteljes kell, hogy legyen. Tehát azt érzem, hogy először történik meg a színpadon. Megfogom a vállát, és én célzok azzal valamire, hogy egyébként szakmai kapcsolaton kívül más is lehetne köztünk.”*

A monológok kapcsán Tímea észrevétele, hogy szerinte nem kell mindegyiknél teljesen a színpad elejéhez menni. Úgy gondolja, hogy ha már van díszlet, akkor azt bátran lehet használni, tehát egy monológot

például el lehetne egy széken ülve is mondani. Ezáltal még inkább életszerűbb lenne a történet.

A zsűritag kiemelte, hogy nagyon viccesnek tartja a bújkaló férj karakterét, akit **Bálits Dávid** játszik. Humorosnak találja a szódával való játékot, azonban elmondta, hogy ebbe akár több is beleférhet, még lehetne gazdagítani ezt a jelenetet.

Tímea hangsúlyozta, hogy nagyon megható, amikor **Ilona** karaktere rádöbben a becsapásra, azonban úgy véli, hogy ekkor érdemesebb lenne egy kicsit előrébb jönnie, mert ez egy igen fontos momentuma az előadásnak, és úgy látta, hogy túlságosan hátul játszódik.

Tímea a zsűrizés végén elmondta, hogy minden dicsérő szóval egyetért. Mindazok, amiket kiemelt, csak apróságok, melyeket ha szeretne a társulat, akkor megfogadhat, de ha nem, az előadás akkor is nagyon jól működik.

A szót **Magyar Zsófia** vette át, aki elárulta, hogy még nem találkozott a társulattal, de nagyon örül, hogy megismerhette őket, hiszen nagyon jó és izgalmas előadásnak lehetett a részese.

Zsófi elmondta, hogy szépen felépítettek a karakterek, érthető volt számára, hogy ki milyen, illetve milyenek a szereplők közötti kapcsolatok. Rozival egyetértve Zsófia is kiemelte, hogy szerinte is az előadás elején már feljöhetne a fény: *„Annyira gyönyörű, ahogy előkészülnek, pakolnak, és én azt úgy elnézegetném, mert tényleg gyönyörű. Tehát már látom, hogy kik*

maguk, és ez bőven belefér, hogy ne a sötétben üljek, hanem önöket nézhessem és csodálhassam, ha már ilyen gyönyörű történetük van.” Kihangsúlyozta, hogy nagyon tetszik neki, ahogy **Ilona** finoman kigombolja a köntösét, amikor éppen a szerepét gyakorolja, hiszen ezáltal lesz a takarítónőből művésznő.

Tímeával egyetértve Zsófi is azt tanácsolta a szereplőknek, hogy apró tevékenységekkel gazdagítsák az előadást: „Nyugodtan ki lehet tölteni az italokat, lehet közben mosogatni, és akkor mosogatás közben,

ez egy poénlehetőség, hogy mintha a kocsmáros más-sal lenne elfoglalva, de néha kiszól, én pedig pontosan tudom, hogy a sztoriban van benne, és figyelemmel követi, hogy mik hangzanak el a társaságban.”

Rozi és Tímea észrevételével egyezve Zsófia is szituációkba tenné a monológokat: „Az asztalnál ülve, a pohárral játszva mondanám, és az akkor jobban tudna hatni”, illetve ő is megdicsérte **László** whisky-s monológját.

Dalma kapcsán azt emelte ki, hogy egy nagyon finom és elegáns hölgy, így amikor kimondja, hogy „Te könnyűvérű kurva” akkor látható legyen, hogy indulatos és egyszer csak kiszaladt neki ez a mondat, de egyébként nem szokott káromkodni.

Zsófi az előadás vége kapcsán azt tanácsolta, hogy **László** és **Ilona** beszélgetését és bocsánatkérését előrébb hozná, hogy az a közönség számára láthatóbb legyen, mivel az egy nagyon szép pillanata az előadásnak.

A véleményezés végén a rendező, Foki István meghatódva köszönte meg Kornéliának, hogy lelket öntött a csapatba, biztatta őket, és elhitette velük, hogy képesek lesznek elkészíteni ezt az előadást. Kiemelte, hogy nagyon büszke a társulatra, és nagyon jó volt velük ismét közösen dolgozni.

Csuárdity Tamara

A közönségszűri véleménye

Fergeteges tíz napon vagyunk túl a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozóján. Összesen tizennégy színvonalas előadást tekinthetünk meg. Volt közöttük dráma, vígjáték, musical, ellenszínmű, operett, szatirikus vígjáték, bohózat, népszínmű, groteszk, keserédes komédia. A közönség elégedett volt a sokrétű, színes programmal. Majdnem minden alkalommal teltház fogadta a fellépőket, még a koradélutáni előadásokon is, munkanapok ellenére szép számban jelentek meg a nézők. Az előadások után elégedett arcokat láttunk, többen itt maradtak, hogy megosszák egymás közt az élményüket.

A kiskindai Egység Művelődési Egyesület negyedik alkalommal volt házigazdája a Találkozóknak. A közönség és az idelátogató résztvevők véleménye szerint kellemes környezetet teremtettek az esemény lebonyolítására. Ehhez egyesületünk tagjainak önkéntes, önzetlen, odaadó munkája járult hozzá.

A szakmai zsűrinek a döntéshozatalban nagyon nehéz dolga lehetett, de nekünk mint közönségszűrinek sem volt könnyű. Mi a közönséget képviseltük, és figyelemmel kísértük az előadás alatti hangulatokat, reakciókat. Az előadások után is megkérdeztük véleményüket. Többek mondták hogy „jól játszottak a színészek”, „sokat neveltünk”, „aktuális a tematika”, „könny csordult a szemembe”, „egyik legjobb előadás volt”, „jót szórakoztam, és feltöltődtem”, „szívesen néznénk sűrűbben ilyen előadásokat”.

A véleményeket összegezve és a reakciók alapján a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp csoportjának a *Portugál*

VAJDASÁGI MAGYAR AMATŐR SZÍNJÁTSZÓK XXVIII. TALÁLKOZÓJA NAGYKIKINDA

című tragikomédiája nyerte el a közönség tetszését. Nagy élvezettel nézték az előadást, sok helyen nevettek, ugyanakkor könnyeket is csalt a szemükbe. Elejétől végig érezhető és hallható volt a reakciójuk, a színpad és a nézőtér együtt lélegzett. Tetszett a zeneválogatás, az élethű képek és jelenetek. Mindenki megtalálhatta benne személyes sorsát, vágyódását a szebbért, jobbért. A végén a szünni nem akaró vastaps is ezt igazolta.

Örömmel hallotuk, hogy volt olyan csoport, amelyik most alakult, olyan, aki több év kimaradás után újra tevékenykedik, de büszkék vagyunk, hogy a kiskindai Egység eddig minden találkozón részt vett. Hálásak vagyunk az időjárásnak is, mert sokban hozzájárult a találkozó hangulatához, a sikeres lebonyolításhoz és a nézőtér megtöltéséhez. A befejező előadás utolsó mondata úgy hangzott hogy: „Mennyenek haza, itt már nincs több látnivaló”, de mi reméljük, hogy lesznek még találkozók, lesznek még látnivalók.

Köszönjük az élményt!

A közönségszűri tagjai

28. SUSRET AMATERSKIH
POZORIŠNIH ANSAMBALA
VOJVODANSKIH MAĐARA
KIKINDA

Nyári szakmai programok – ide is kukkantsatok be!

Júliusban tizenhatodik alkalommal szervezzük meg a *Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Tábort* Zentán. Idén is tartalmaz, szakmailag megalapozott, izgalmasabbnál izgalmasabb programokkal készülünk. Nem melleleg az idei Találkozó szakmai ajándéka a társulatoknak az, hogy társulatonként egy embert ingyen várunk MAdT-ozni! Ami ugye nem jelenti azt, hogy más nem jelentkezhet a táborba! :) Emellett a nyári Malomfesztivál is ismét szervez színjátszó tábort. Alább olvashatók a részletek!

Idén is lesz MAdT Zentán!

Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Tábora

Színjátszást, rendezést kedvelő, közös alkotásra és kísérletezésre nyitott fiatalokat várunk idén nyáron is Zentára, a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Tizenötödik Táborába, a MAdT-ba, amely **2024. július 4–11-éig** tart. A tábor elsősorban azoknak a fiataloknak kínál (15 éves kortól) tartalmaz feltöltődést, akik a Vajdaság különböző pontjain működő színjátszó társulatoknak már tagjai, vagy – ha még nem azok – szívesen kapcsolódnának be egy-egy csoport munkájába.

Képzettség, előtudás nem szükséges, csak jókedv és a szerepbe lépés varázsára való nyitottság.

Ha szívesen próbálsz ki magad más bőrébe bújva, ha szeretsz játszani, ha vonz a színpadra lépés lehetőség, itt a helyed!

A tábor amatőr rendezőknek és a dramaturgia iránt érdeklődőknek is szól. Gyakorlottaknak éppúgy, mint kezdőknek – felső korhatár nélkül!

A MAdT tábor a színházról, az alkotás szabadságáról és a kitartó munkáról szól. Olyan szakemberek lesznek idén is az oktatók, akiktől érdemes színházat tanulni.

Oktatóink 2024-ben:

A rendezői csoport vezetője: **dr. Mezei Kinga** (rendező, Jászai Mari- és Pataki gyűrü díjas színművész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője)

A dramaturgia és színházelmélet csoport vezetői: **dr. Góli Kornélia** (dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára) és **dr. Oláh Tamás** (teatrológus, dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára)

A színjátszó csoportok vezetői: **László Sándor** (az Újvidéki Művészeti Akadémia színészmesterség tanára, Pataki gyűrü díjas színművész), a másik csoport vezetője szervezés alatt

Beszédtanár: **dr. Lőrinc Tímea** (Pataki gyűrü díjas színművész, az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára)

A jelentkezési felület pár héten belül megnyílik. Kövess bennünket a VMASZ Facebook oldalán (QR-kód, programfüzet hátoldala), hogy ne maradj le róla! A tábor díja várhatóan 9000 dinár lesz.

A tábor a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt jelentőségű ifjúsági tábora.

Szervezők:

- Vajdasági Magyar Művelődési Intézet
- Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

A színház varázsa – a Malomfesztivál színjátszó tábora

Csoportvezetők: Kucsov Borisz, Góli Kornélia

„Szüntelenül tartsd szem előtt, hogy ki vagy, legyen rá gondod, hogy megismerd magadat; ennél nehezebb el sem képzelhető. Ha ismered magadat, nem fuvalkodol fel, miként a béka, amikor nagyobb akart lenni, mint az ökör.” Miguel de Cervantes

Valami motoszka benned, amit el szeretnél mondani a világnak? Késztetést érzel arra, hogy valaki más bőrébe bújva fejezd ki a bánatodat vagy az örömedet? Magad sem tudod, miért, de szereted, ha a figyelem középpontjába kerülsz? Valahol kiélnéd a kreativitásod? Él benned a kalandvágy? Vagy egyszerűen csak alkotnál, és kipróbálnád magad, mint színész, mint író, mint rendező, mint dramaturg? Minderre alkalmad lesz idén nyáron, meghozzá a Malom Fesztiválon. Bevezetünk a színészet alapjaiba, de más feladatok is várnak ám rád! Egy, a színházművészet számos területét körbejáró táborra készülünk, ahol szükségünk lesz a te kreativitásodra, fantáziádra, leleményességedre is. De ne ijedj meg, mindenben segítünk! A színház egy közösségi élmény, annak is, aki nézi és annak is, aki műveli... A cél tehát, hogy felszabadítsd a benned lappangó energiákat, játssz és alkoss szabadon... Megismerd önmagad és társaidat. És végül, de nem utolsó sorban, hogy jól érezd magad és egy olyan csapatban dolgozz, melyben mindenki hasonlóan gondolkodik, mint te. Ne habozz! Jelentkezz! Várunk szeretettel!

Az oktatók bemutatkozása:

OROM, SERBIA

2024

Kucsov Borisz vagyok. 1987.10.22-én születtem Szabadkán. Egyetemi tanulmányaimat az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán végeztem el. Jelenleg a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színésze vagyok. A színház szerelmeseként igyekszem minden oldaláról megközelíteni ezt a hivatást. Írok, rendezek és játszom. De egyéb szenvedélyeim is vannak, mint például a sielés és a pizza sütés.

Góli Kornéliának hívnak. Szabadkán születtem. Az elmúlt 20 évben több mint 50 előadásban dolgoztam. A színház a munkám és a hobbi. Színház-történész vagyok és dramaturg, főállásban pedig az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára.

A jelentkezés módja:

Jelentkezz Szerda Zsófinál az alábbi űrlap kitöltésével, vagy ha kérdésed van, tedd fel. (desiresofi@gmail.com)

Helyszín: Orom, a régi Malom és környéke

Időpont: 2024. augusztus 2-7.

Maximumális létszám 20 fő

Korhatár 16+

Jelentkezési határidő: június 15.

FONTOS TUDNIVALÓ!!! A tábor nem kerül megszervezésre, ha nem jelentkezik minimum 7 fő.

Az alkotótábor ára: 7000 dinár. Amennyiben jelentkezel valamelyik táborba, kedvezményesen vásárolhatsz nálunk a helyszínen Malomfesztivál-bérletet, 2000 dináros áron.

A színház

Számomra a színészkedés érdekes emlékeket és boldogságot jelent. Számos okból lenne szép és érdemes színészkedni a színház világában.

Már három éve színészzel foglalkozom. Az elején mindig lámpalázam volt, de most már belejöttem és jól megy. Kicsit nehéz volt hozzászokni a színészkedéshez, mert a színészeknek ki kell adni magából mindent, hogy hitelesen ábrázolhassa a karaktert, és eljuttassa az üzenetet a közönséghez. Az előadások során a színész valódi érzelmeket él meg, és képes mélyen belebújni a karakter bőrébe. Ezáltal a színész egy lesz a karakterrel. Emellett a színészkedés kihívást jelenthet, lehetőség is lehet arra, hogy valami újat tanuljon, fejlődjön és növekedjen az önkitaljesítés felé.

A színházi világban való részvétel ugyanakkor nagy felelősséggel jár. A színésznek magas színvonalon kell teljesítenie, hogy elnyerje és megtartsa a

közönség figyelmét, és elérje a művészet iránti tiszteletet. Színészkedni azonban nem csak felszínes játék. Az előadások által közvetített üzenetek, érzelmek és gondolatok, lehetőséget adnak arra, hogy megérintsük a nézők lelkét, és hozzájáruljunk egy szebb, gazdagabb és értelmesebb világ megteremtéséhez.

A színház lehetőséget ad arra is, hogy a művészet erejével változást és inspirációt hozzunk létre az emberek életében.

Színészkedés tehát nem csak szórakoztató, hanem mélyen kifejező, felemelő és inspiráló tevékenység. Remélem, hogy egy nap én is egy sikeres színész leszek.

Pozsár Dániel 8/2

Fejős Klára Általános Iskola
Nagykikinda

A színpad és a nézők

A színpad, a nézők...
Mikor fellépés van, mindig félsz,
Hogy hibázol, hogy elfelejtet a szöveget.
Hogy elmarad a taps, hogy nincs több segítség.

A színpad, a nézők...
Mindig más minden
Tetőpontra hág az izgalom
Mi lesz a következő.

A színpad, a nézők...
Tánc, ének vagy színészet
Egy új világot teremt.
Kialusznak a fények és felcsendül a zene.

A színpad, a nézők...
Egy csodás páros,
Egymás nélkül
Nem létezhetnének.

A színpad, a nézők...
Menjünk színházba,
Mert mindig új varázslat vár.

Sili Erik 6/2

Fejős Klára Általános Iskola
Nagykikinda

A színpad háta mögött

Kellékek mindenféle,
Ilyen kép tárul elé.
Erősítők, tükör, zongora
Ezek kellene egy varázslatra.

Csend és hangos suttogás
Nem is kell semmi más.
Mindenkit elkap a lámpaláz.
Kell egymástól a bátorítás.

Teli a színházterem,
Itt van mama, tata és testvérem.
Kikukucsálok a függöny mögül,
Mindenki már tükön ül.

Kilépen és elvakít a fény
Ekkor kezdődik az igazi élmény.
Körülöttem a társak,
Már nyoma sincs a lámpaláznak.

Mondom a szöveget,
És csak a társamra figyelek.
Felzúg a taps, állok boldogan,
Majd hazamegyek nagy fáradtan.

Tóth Dávid 7/2

Fejős Klára Általános Iskola
Nagykikinda

A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is!

Gyuranik Adorján – aki keze alatt senki nem maradt szomjas a Találkozón

Gyuranik Adorján vagyok, az Egység munkása, azaz karbantartója. Kb. 20 éves voltam, mikor ide kerültem az Egység körébe. Eljöttem egy néptáncpróbára, és akkor tetszett meg nagyon, és úgy döntöttem, beszállok. A kezdetekben sokszor vállaltam csoportvezetést, és népviselet felelős is voltam. Kezdem jobban és jobban belemerülni a néptáncba, a kultúrába, és nagy érdeklődést mutattam a viseletek után is. Sok fellépésen vettem részt, több országban is, míg nem lettem a végén koreográfus. Falvakban kezdtem el tartani a próbákat, sokan kerestek a munkámmal kapcsolatban mint kisegítő. Tóth János rendezéseiben színészkedtem is, viszont a tánc felé mindig jobban húzott a szívem. Ezzel párhuzamosan lettem az Egység munkása is. Annak is már 6 éve. Számomra az Egység sok mindent jelent, amit nem id tudok szavakba önteni. Sok ember megfordult erre felé, sok ismerős, barát, és hiába vagyok már hosszú ideje itt, nincsenek olyan szavak, melyek kifejezik a szeretetemet az Egység iránt. Nagyon sok a munka, és muszáj nyomni, de a végén mindig úgy

érezem, hogy megérte. Bármikor valami segítség kell az Egységben, én rögtön itt termek, bárkiről és bármiről legyen szó. Szeretem minden nap tudatni az emberekkel, hogy bízhatnak bennem, és számíthatnak rám.

Palics legfiatalabb színésze van a képen!

Most Palics idősebb tagjai lépnek színre.

Bezdán megnyilvánulása.

Vivi és Petra napi volgja.

A Találkozó díjainak névadóiról

Bambach Róbert

(1948–1982)

Bambach Róbert számtalan hangjátékot, mesejátékot, vidám műsort, rádióiskolát rendezett. Ezeket hangszalagok őrzik. Rendezett a Szabadkai Gyermekszínházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál, az Újvidéki Színházban, a nagybecsereki Madách Amatőr Színházban. Előadásainak emlékét, munkamódszerét barátok őrzik.

Azután egy évvel később már Újvidéken találkoztunk, a Bambach–Káich-villában, amely 22 m² volt a Makszim Gorkij utca sarkán, a 2. emeleti albérletben. A színhely meghatározása Németh P. Istvántól ered, az Újvidéki Színház legendás hírű igazgatójától, akivel éjszakákat beszélgettünk, vitakoztunk át a Bambach–Káich-villában. Velük megváltottuk ott a színházi világot – szövegeket vitattunk meg, színházi stílusokat elemeztünk és fónikus megoldásokig jutottunk el. Vita, érvelés, olykor veszekedés színhelye volt az a 22 m². Az én számomra végtelenül hasznos. Őszinte barátság alakult ott ki – otthon éreztem magam, igazi művészi műhelyben voltam –, hisz sokszor ott tartottuk a próbákat is. Tehát színházi műhely volt az a 22 m². Ahol tájékozódtam egy jóízű, szenzibilis rendező érzésvilágáról, munkamódszeréről, vágyairól, elképzeléseiről és rendezői praktikáiról. Így volt ez 1979-ben is, amikor Kopeczky László *Színész és halál* című művét tűztük műsorra Bambach Róbert rendezésében. Először is, amikor elkezdtünk dolgozni az „anyagon”, az első benyomás a rendező asszociatív vonalán a színnel, a színekkel volt. Az emocionális magot a szín, a színek fejezték ki Nála. Azt mondta: a 3 felvonást 3 színben látja. Zöldben, sárgában és fehérben. És van egy állandó csellengő, minden felvonásban azonos színben, a kék ruhás, kék kabátos nő, ő kapcsolja össze a történetet. És, ha most visszagondolunk a semleges fehér színre, az éretlenséget jelző zöldre, a derült eget mintázó kékre, és a szívárvány színei között a meleg sárgára – gondolhatunk a kiegészítő színek alkalmazására is – meg minden más vizuális tökéletességre, mert Bambach Róbert rendezését a tökéletesség és precízesség jelle-

mezte. A pontos partitúra és a szakmai alázat és hűség. (Franyó Zsuzsanna)

Faragó Árpád

(1931–2023)

Faragó Árpád színművész, színházigazgató, tanár, író, öntevékeny színjátszásunk patrónusa, a baranyai Hercegszöllősen született 1931. december 3-án. Édesapja, Faragó Ferenc református lelkész, aki mártírhalált halt több társával együtt 1944 decemberében. Édesanyja, Varga Vilma egyedül nevelte fel a gyermekeket.

Színházi, színészi, közösségépítő pályafutását 1953-ban a Zombori Népszínház magyar társulatában kezdte. Két évet töltött a bácskai kisvárosban, majd miután a magyar társulatot felszámolták, a Szabadkai Népszínház magyar együtteséhez szerződött. Négy évet töltött a nagynevű társulatban (1955-től 1959-ig), Újvidékre 1959 őszén került. A Rádiószínház társulatában folytatta pályafutását. Huszonhét tartalmas, felejthetetlen esztendő töltött az Újvidéki Rádióban, a láthatatlan színházban. 1985-ben kineveztek az Újvidéki Színház igazgatójává, s két „mandátum”, azaz megbízási idő lejártával, 1995-ben nyugdíjba vonult.

Évtizedeken át színházi tárgyú írásai jelentek meg az eszéki *Magyar Képes Újságban*, a *Családi Körben* és a *Hét Napban*, élete végéig publikált a *Magyar Szó* különböző mellékleteiben. Főbb művei: *Egy színész naplójából* (1993), *Elfelejtett arcok, emberek* (2001), *Nem sírt ásunk, hanem fundamentumot* – amely a délvidéki magyar műkedvelő színjátszás történetének vázlatos keresztmetszetét adja (2007), *Emberek, események* (2010), *Ahol nem nemulnak el a harangok* (2022). Mi mindenről szólnak ezek az írások és kötetek? Emlék- és naplótöredékekről, gondolatszilánkokról és megemlékezésekről: ünnepekről, évfordulókról, jubileumokról, egykori színésztársakról, barátokról, színészfejedelmekről, a nemzet színészeiről, megszűnt és lerombolt, újjáépült és új színházakról, ma is mozgásban és örökös változásban

élő társulatokról, felejthetetlen vendégszereplésekről; a magunk dolgairól; színházi erkölcsről, hitről, hivatástudatról, helytállásról, önmagunk és mások megbecsüléséről, a szolidaritásról, az együttérzésről, az együvé tartozásról, fogyásunkról és épülésünkéről; az egységes nemzeti gondolatról, szülőföldről, féltésről és gondoskodó intelmekről. Díjai: A jugoszláv rádió- és tv-dráma országos fesztiválján első díj (1963), Pro Cultura Hungarica plakett (1993), Magyar Életfa díj (2004), Kultúra Szikrái díj (2007).

Faragó Árpád, a színművész, a nyugalmazott színházigazgató, a tanár, az író, színjátszó mozgalmunk fáradhatatlan istápolója, közösségépítő, közösség szervező, *mentor, tanító és Barát* – 2023. február 26-án, 92 éves korában adta vissza lelkét a Teremtőnek. Az a Faragó Árpád, aki – Barácius Zoltán idézve – a hold túlsó oldaláról, a szélfúttá, elárvult Baranyából érkezett közénk egészen szokatlan emberséggel és hittel, aki nem veri le senkinek a fejéről a koronát... Aki mindig csak adott, aki mindig csak ad! Hitet minden időben és hitet az önvizsgálathoz!

Ferenczi Ibolya (1915–1960)

Gazdag műkedvelői múlt után szerződött Szabadkára 1947-ben. Érzelemtel, érett nő hiteles alakításával, kulturált, visszafogott, de mégis magával ragadó játékkal – a polgári színjátszás legjobb hagyományainak szellemében – vívta ki a vezetőszínészi státuszt és megbecsülést.

Soha nem lehetett a színházi élettől, a poézistól elválasztani, mert a zene–dráma–költészet hármas egysége magánéletét is színültig betöltötte. Igazában színésznő volt, akinek az az élete, hogy tragédiák, színjátékok, komédiák alakjaiba bújva, így átlénygülve egy leányt, egy asszonyt, egy artistanőt, két malomkö között őrlődő szerelmes lényt éljen úgy, mint aki igazán az, akit ábrázol.

Ma már, ha kimondjuk Szabadkával kapcsolatban, hogy Életjel, illetve Csáth Kör, mindenekelőtt az irodalmi rendezvények jutnak eszünkbe, idővel azok kaptak meghatározó helyet a köztudatban. Az

amatőr színjátszás is hangsúlyos szerephez jutott, hiszen a hatvanas-hetvenes években nem volt magyar nyelvű színiakadémiánk, nagyon kevés tehetségnek adatott meg, hogy a budapesti Színművészeti Akadémián folytassa tanulmányait, így a színészképzésben és az utánpótlásban nagy segítséget nyújtottak az Életjel kisszínpadán zajló kísérletek, próbalkozások. Számos neves színészünket, rendezőnket indította útnak egyébként is az Életjel: a korán elhunyt Tallós Zsuzsát és Bambach Róbertet, illetve Bajza Viktóriát és Póka Évát, Rövid Eleonórárt, Sziráczi Katalint, Szűcs Hajnit, valamint Banka Líviát és az Újvidéki Színház volt igazgató-rendezőjét, László Sándort is. Legnagyobb színészeink, Ferenczi Ibolya és Romhányi Ibi, Pataki László, de az egykori Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának minden tagja számtalanszor fellépett az irodalmi rendezvényeken...

Garay Béla (1897–1987)

Garay Béla 1897. február 14-én született Szabadkán. 1913-ban szerződött Nádassy József szabadkai színházigazgató társulatához (miután egy színházi bizottság előtt letette a felvételi vizsgát). Több mint 10 esztendő telt el a különböző magyarországi színtársulatokban. 1924. július 1-jén visszatért szülővárosába, Szabadkára. S mindjárt be is kapcsolódott a szabadkai Népkör munkájába. Első rendezése és fellépése a Népkör színpadán Alfred Savoire *A kékszakáll nyolcadik felesége* című vígjátékának színpadra állítása és a mű címszerepének eljátszása (1924-ben) volt.

Ettől kezdve munkássága a Népkörhöz kötődött – a Népkör egy időben Magyar Olvasókör néven működött –, ahhoz a rangos művelődési intézményhez, amely azokban az években meghatározó módon járult hozzá a magyarság szellemi életének kibontakozásához, gazdagodásához. Garay Béla rendezett, játszott és a pedagógus türelmével, alaposágával vállalta és végezte a színésznevelés nagyon is összetett feladatát. Hogy a Népkörnek a húszas évek végén, de különösen a harmincas években, milyen erős, kiegyensúlyozott, figyelemre méltó színészegyenísegekből álló társulata volt, azt mi sem bizonyítja

jobban, mint az a tény, hogy amikor megalakult Szabadkán az első hivatásos magyar színház, annak gerincét a Népkör társulatának legjobbjai: Pataki László, Sánta Sándor, Kunyi Mihály, Szabó János, Balázs Janka, Kelemen Mancsi, Pál Margit, Raczkó Ilus és Mamuzsics István alkották.

Garay Béla azonban nemcsak a Népkörben foglalkozott a színjátszókkal, nemcsak ott igyekezett magasabbra emelni azt a bizonyos minőségi mércét, a színvonalat, hanem járta a vidéket, mert szükség volt rá. A bánsági, a bácskai, sőt a drávaszögi kis falvakat is felkereste. Béla bácsi, mert csak így hívták mindenütt, napokat, heteket töltött azok között, akik meg akartak szabadulni a dilettantizmus kényszerzubbonyától, akik meg akarták ismerni a színház, a színpad igazi világát, annak törvényeit, elvárásait. A nagy tekintélyű művészember nem oktatott, egyszerűen tanácsokat adott, azokra az alapismeretekre hívta fel a színjátszók figyelmét, amelyek nélkülözhetetlenek egy-egy darab színpadra állításakor. Garay Béla a maga művészi hivatástudatával, nagy szakmai felkészültségével és persze emberi magatartásával igyekezett színjátszóinknak átadni azokat az ismereteket, amelyek a mozgalom minőségi előrelépését, egészségés lombosodását segítették!

Magyari Piri

Juhászné Magyari Piroska, a két világháború közötti Nagybecskerekén élt, és része volt annak a nagy műkedvelői mozgalomnak, ami ebben a városban alakult ki az impériumváltás után. Az Ady-társaságot megalapító lapszerkesztő, Juhász Ferenc feleségéként 1919-től aktívan részt vett a társaság által szervezett amatőr előadásokban, később pedig a dr. Várady Imre alapította Magyar Közművelődési Egyesületben folytatta színjátszói tevékenységét. Férje volt a főtítkár. Leányuk az a D. Juhász Zsuzsa, aki 1952-ben a szabadkai Népszínház tagja volt egy évig, majd visszament Nagybecskerekre, és az ott megalapított magyar társulat oszlopos tagjaként játszott az 1953 és 1955 közötti időszakban, amíg a társulat létezett.

Magyari Piri nemcsak amatőr színésznő volt, de rendezett is, és megszervezte a vendéjátékokat. A két világháború között többször is fellépett Szabad-

kán, az Olvasókörben, a zombori Kaszinóban, Újvidéken, a Magyar Olvasókörben és más helységeken is. A *Tűzmadár* és a *Médi* című produkcióban nyújtott alakításai voltak a legsikeresebbek. (Káich Katalin)

Nagy István

A szabadkai Népszínház Művészetbarátok klubja már-már elképzeltetetlen volt nélküle. A bárszéken üldögélve ilyeneket mondott: *„Mindén társulatban, amelyik arra vetemedett, hogy előadja a Hamletet, van egy Leartest meg egy Horatiót vagy egy I. sírásót játszó színész is. Titokban mindhárom meg van győződve róla, hogy sokkal alkalmasabb lenne a Hamletre, mint az, akire a rendező ráosztotta.”* Ezzel fejezte ki azt, hogy tudta, ő mindörökké epizodista marad.

Nagy István a hatvanas években vált nagy színészegettségé. Szabadkán született, a legelérhetőbb információk szerint asztalosmesterséget tanult, de már nagyon fiatalon a Népkör színpadán *téblábolt*. Később felvételizett a Népszínházba, ahol le is szerződtek. Dévics Imre így mesélt abban az időben róla: *„Ha valaki utál dalolni, táncolni, verset mondani, utálja Shakespeare-t, akinek Macbethjéből tolmácsolt egy jó monológot – nagy tehetség. Ha ennyire utálja, amit csinál, milyen lesz, ha megszereti a munkáját? Vegyük fel!”* Igazi szabadkai figura volt. Amolyan szabadkai őslakos. Sokáig élvezni tudta a város és a színházi munka minden pillanatát.

Alacsonyágáról így zsörtölődött: *„Nekem azért nincs szerencsém az életben a párválasztásban, mert alacsony vagyok, s így messzebb kerültem az Úr kezétől. Engem nem akart megáldani. Pedig csak egy könnyes arcot szerettem volna letörölni néha, adni és varázsolni mosolyt az emberek ajkára...”*

Gátlástalanul bukfencezett Kisfaludy Kérőkjében, a *Finom kis társaságban*, Bunkóst játszotta Shakespeare *Sok hűhó semmiértjében*, rendőr volt Mrožek *Hekusokjában*. A rendezőket vagy lelkesítette, vagy bosszantotta, mert öntörvényű volt. Utókártója azonban a páratlan humorérzéke volt. *„Én*

a színházat látni, érezni és élni akarom” – sokszor mondogatta ezt életében.

Pataki László (1916–1999)

„Mifelénk mindig kevés olyan színművész volt, manapság pedig nincs is, akinek színpadi jelenléte szélesebb hatósugarú a reflektorfénynél.” (Franyó Zsuzsanna)

1916. július 13-án született Szabadkán a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett színművész. Itt fejezte be az általános iskolát és a gimnáziumot. Az elemi iskola hetedik osztályában egy diákkori csíny miatt évet kellett ismételnie. Vajon mi rosszat tehetett, amiért ilyen drágán kellett megfizetnie? Ezt mindenkinek a saját fantáziájára bizzuk!

Mást nem tudott annyira szeretni, mint a színezetet... Már középiskolás korában színházalapítással is próbálkozott kisebb-nagyobb sikerrel, sőt még a versírás is foglalkoztatta. Színpadra először Karel Čapek *Fehér kór* című drámájával lépett.

Egyetemi tanulmányaival érdekes fordulatot vett az élete, ugyanis tanulmányait a zágrábi orvostudományi egyetemen akarta folytatni. Ám ekkor sem tudott szabadulni a művészetektől: lehetőséget kapott Zágrábban kultúrestek szervezésére. Itt új művészeti ágbán is kipróbálta magát: egy dzsesszegyüttesnek lett a tagja. Megpróbálta magát a zenélésből és a színészkedésből eltartani.

1939-ben behívót kapott a második világháborúba. A német hadifogságból 1945-ben szabadult. Nem sokkal később alapító tagja, színésze és rendezője lett a Magyar Népszínháznak. Ő rendezte a szabadkai Népszínház első darabját, Balázs Béla *Boszorkánytáncát*, melynek bemutatójára 1945. október 29-én került sor.

1975-ben meghívták az újvidéki Művészeti Akadémia magyar nyelvű színművészeti szakára professornak. Diákjait a színház szeretetére, tiszteletére nevelte, nem elsősorban a színészetet próbálta megtanítani nekik. Nemcsak a fellépései voltak fontosak számára,

hanem diákjai nevelésére is ugyanolyan hangsúlyt fektetett. Ez abból is látszik, hogy egykori diákja, Kovács Frigyes híres színész és az akadémia tanára, létrehozta a Pataki-gyűrű díjat.

Pataki az egyszerű dolgokat kedvelte: lehetnek azok filmek, könyvek vagy akár versek is. A színháznak pedig arra a hatására esküdött, ami az embert megnyugtatja, nem pedig fölizgatja.

Mindennapjait Szabadkán, a Rudics utca 2. szám alatt élte, ahol soha sem volt egyedül. Itt most nem a családjára gondolunk. Pataki László állandó lakótársai drámai hősök, királyok, koldusok voltak, mert azt mondják, aki színészi pályára lép, többé soha nem lesz magányos.

Szántó Róbert (1891–1941)

A középiskolát Szarvason, a teológiát Pozsonyban végezte. Lelkészi pályáját a budapesti Deák téri evangélikus templomban kezdte, a világháború idején tábori lelkész volt – „*a fügefaiilatú Mosztárban*”, ahogy egyik versében írja. 1920 és 1929 között pedig a szabadkai ágostai hitvallásúak lelki gondozását végezte. Ebben a nagy kiterjedésű alföldi városban sokoldalú munkásságot fejtett ki: 1921-ben a bácskai egyházkerület vezetőségének megbízásából újraindította a korábban Zomborban, illetve Baján megjelenő *Vándorút* című egyházi lapot, amelynek évekig, pontosabban 1928 végéig szerkesztője volt.

A világi politikai sajtó mozgalmaiban is tevékenyen részt vett, mégpedig a Magyar Párt főtitkáraként, illetve vezetőségi tagjaként. Ilyen minőségben többször is felelős szerkesztője volt e szervezet hivatalos sajtóorgánumának, a *Hírlapnak*.

Az elnyomott magyar nemzeti kisebbség érdekeinek erélyes, olykor provokatív, néha nacionalizmusba torkolló védelme miatt a lap örökös támadásoknak volt kitéve. 1925-ben több szerkesztővel együtt Szántó Róbertet is letartóztatták.

1927 júniusában Szántó Róbert új, rövid életű hetilapot indított *Hétfői Magyar Újság* címmel, amely a *Vándorútban* közzétett beharangozó szerint „a vajdasági magyarság szócsöve és sérelmeinek bátor szószólója lesz”. Szántó Róbert az irodalmi életben is szerepet játszott. Szenteleky Kornél 1928-ban, a *Vajdasági Írás* indulásakor bevette a folyóirat szerkesztőbizottságába.

Szántó Róbert írt még bibliai egyfelvonásosokat, ifjúsági színműveket és egyéb színdarabokat is.

Fő művei: *A déli végeken* (versek, 1916); *Aszmodi diadala* (drámai költemény, 1919); *Viaskodó tavasz* (versek, 1923); *A próféta szerelme* (elbeszélések, 1926); *Az utolsó óra* (színmű, 1938); *Hazavágyom* (válogatott versek, 1941).

Élete tragikusan ért véget: gyilkosság áldozata lett.

Szilágyi László (1925–1980)

Szilágyi László színész, rendező volt. 1948-ban műkedvelőként került Szabadkára, ahol rövidesen a társulat egyik legfoglalkoztatottabb színésze lett. 1964-től az Újvidéki Rádióhoz, majd a televízióhoz szerződött színészként, később rendezőként.

Szilágyi László a drámairodalom legnagyobb szerepeit alakította. Főbb szerepei: Mosca (Jonson: *Volpone*); Callimaco (Machiavelli: *Mandragóra*); Petruccio (Shakespeare: *A makrancos hölgy*); Oberon (Shakespeare: *Szentivánéji álom*); Báró (Gorkij: *Éjjeli menedékhely*); Hlesztakov (Gogol: *A revizor*); Leonardo (García Lorca: *Véres menyegző*); Jimmy (Osborne: *Dühöngő ifjúság*); Perföldy (Kisfaludy Károly: *A kérők*); Aurel (Krléza: *Léda*); Leprás Mátyás (Brecht–Weill: *Koldusopera*); Camille Sévigne, vizsgálóbíró (Achard: *A bolond lány*).

„Több mint hat évtizeddel ezelőtt színházcsinálóink lelkes kis csapata színháztörténetet írt itt a Délvidéken. A nagy színészegyeniségükön kívül, mint amilyen Pataki László, Sántha Sándor (mindketten részt vettek a színházavató előadásban), aztán R. Fazekas Piri, Fejes György, Ferenczi Ibi, Szilágyi László (hogy csak néhányukat említsem), ott voltak természetesen azok a színészek is, akik tehetségükkel, hivatástudatukkal a Magyar Színház alapjait lerakták. Ennek az alapozásnak, majd a lassú építkezésnek szívós, elkötelezett »harcosai« voltak a rendezők is: Garay Béla, majd a későbbiek során Varga István, Virág Mihály, ifj. Szabó István, és persze a színész-rendezők, Pataki László és Szilágyi László.”
(Faragó Árpád)

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XVIII. Találkozójának díjazottjai

HIVATALOS DÍJAK

1.

A zsűri Pataki László-díjjal tünteti ki a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulatát a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Egressy Zoltán *Portugál* című drámájának színreviteléért. Az előadás rendezője László Sándor.

2.

A zsűri a legjobb új formákat kereső produkció díjával, a Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a Topolya Község Művelődési Háza keretében idén alakult Fosszilis Mosolycsalók társulatot Eugène Ionesco *A kopasz énekesnő* ellenszínművének színpadra állításáért. Az előadás rendezője Jankovics Andrea.

3.

A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tünteti ki a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportját.

4.

A zsűri közösségmegtartó tevékenységéért Fara-gó Árpád-díjjal tünteti ki a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportját.

5.

A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal Kiss Gábort, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színtársulatának tagját tünteti ki a *Sárga csikó* című zenés népszínműben nyújtott alakításáért, Laci szerepének megformálásáért.

6.

A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal Kovács Nemes Katát, Topolya Község Művelődési Háza Fosszilis Mosolycsalók társulatának tagját tünteti ki *A kopasz énekesnő* című előadásban nyújtott kiváló alakításáért, Kovácsné szerepének megformálásáért.

7.

A zsűri a legjobb férfi epizód szerepért járó Nagy István-díjat Sziveri Bélának, a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp

társulat tagjának ítéli oda a *Portugál* című drámában nyújtott kiváló alakításáért, a Kocsmáros szerepének megformálásáért.

8.

A zsűri a legjobb női epizód szerepért járó elismerését, a Magyar Piri-díjat az Asszony szerepének megformálásáért Nemes Edinának, a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulat tagjának ítéli oda a *Portugál* című drámában nyújtott kiváló alakításáért.

9.

A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal Barna Sára Mátét tünteti ki. Az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának tagját a *A Pál utcai fiúk* című musicalben láthatta a közönség.

10.

A zsűri *Emily* című produkciójukért a legjobb összjátékért járó díjat a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundjának ítéli oda.

11.

A zsűri a csapatépítő tevékenységért járó díjat az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának ítéli oda.

12.

A zsűri rendezői különdíjat adományoz Molnár Józsefnek, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportja rendezőjének.

13.

A zsűri különdíját a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség Dr. Pfaff Mihály színjátszó csoportja veheti át.

14.

A Közönségzsűri díját – akik a nagyikindai publikum szívét meghódították – a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulata érdemelte ki.

KÜLÖNDÍJAK

15.

A Vendégszereplésre kiemelten érdemesült előadás büszke címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját az idei évben a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja veheti át László Miklós Szegény *Fehérvári* című vígjátékának színreviteléért.

16.

A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját – vendégszínházi lehetőséget a Jadran színpadon – a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulatának ítéli oda Egressy Zoltán *Portugál* című drámájának színreviteléért.

17.

A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját – vendégszínházi lehetőséget a színházban – Topolya Község Művelődési Háza Fosszilis Mosolycsalók társulatának adományozza Eugène Ionesco *A kopasz énekesnő*, ellenszínművének színpadra állításáért.

18.

A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját – vendégszínházi lehetőséget a színházban – a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundjának ítéli oda *Emily* című előadásukért.

19.

A zsűri az Újvidéki Színház különdíját – vendégszínházi lehetőséget a színházban – a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportjának adományozza Csepreghy Ferenc és Sulhóf József *Sárga csikó* című zenés népszínművének színreviteléért.

20.

A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportjának adományozza.

21.

A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját – csoportos belépőt a színház valamely előadására – a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának adományozza.

22.

A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundja legfiatalabbjainak adományozza.

23.

A zsűri az Újvidéki Színház különdíját – csoportos belépőt a társulat valamely előadására – a nagybecskereki Madách Amatőr Színháznak adományozza.

24.

A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és az Education & Language Nomads közös rendhagyó különdíját – egy közösségfejlesztő hétvége megtartását – a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület színjátszói nyerték el.

25.

A zsűri a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének különdíját – ingyenes részvételt a Szép Szó táborban – Süge Rékának, a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundja színjátszójának adományozza, akit az *Emily* című előadásban láthatott a közönség.

26.

A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös különdíját – ingyenes részvételt a MAdT táborban – Farkas Lucának, a magyarkanizsai Gondolat–Jel Társulat tagjának ítéli oda a *Bernarda Alba háza* drámában nyújtott alakításáért, Maria Josefa és Magdalena szerepének megformálásáért.

27.

A Wemsical Serbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület különdíját, a Malom-színésztáborban való részvételt a zsűri Mezei Sára Csengének, a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjátszó Grundja tagjának ítéli oda Emily szerepének megformálásáért.

28.

A zsűri a Magyar Szó napilap egyéves előfizetését adományozza Buják Mihálynak, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjátszó csoportja tagjának, a *Sárga csikó* című zenés népszínműben nyújtott alakításáért, Bakaj András szerepének megformálásáért.

29.

A zsűri a Magyar Szó napilap egyéves előfizetését adományozza Osztrogonác Czenki Ilonának, a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség Dr. Pfaff Mihály színjászó csoportja tagjának Ilmácska, a vécés néni szerepének megformálásáért, a *Legfőbb támaszunk, a söntéspult* című keserű komédiában nyújtott alakításáért.

30.

A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését Szántó Tivadarnak, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjászó csoportja tagjának itéli oda a *Szegény Fehérvári* című vígjátékban nyújtott alakításáért, Fehérvári szerepének megformálásáért.

31.

A zsűri a Magyar Szó napilap féléves előfizetését adományozza Csillag Lászlónak, a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség Dr. Pfaff Mihály színjászó csoportja tagjának Feri úr szerepének megformálásáért a *Legfőbb támaszunk, a söntéspult* című keserű komédiában nyújtott alakításáért.

32.

A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsomagját Samu Dávidnak, a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulat tagjának itéli oda a *Portugál* című előadásban nyújtott alakításáért, Retek szerepének megformálásáért.

33.

A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsomagját Forró Attilának, az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpada tagjának itéli oda a *Pál utcai fiúk* című musicalban nyújtott alakításáért, Boka szerepének megformálásáért.

34.

A zsűri a Magyar Szó napilap könyvcsomagját Zelenka Máténak, a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulat tagjának itéli oda a *Portugál* című előadásban nyújtott alakításáért, Sátán szerepének megformálásáért.

35.

A zsűri a kifinomult színházi szövegválasztásért a Hét Nap féléves előfizetését adományozza Király Sándornak, a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulata művészeti vezetőjének és rendezőjének.

36.

A zsűri a Hét Nap hetilap negyedéves előfizetését Halász Jánosnak, a nagybecskereki Madách Amatőr Színház tagjának itéli oda a *Lili bárónő* című musicalben nyújtott alakításáért, Gróf Illésházy szerepének megformálásáért.

37.

A zsűri a Hét Nap könyvcsomagját adományozza Molnár Csillának, a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József színjászó csoportja tagjának a *Sárga csikó* című zenés népszínműben nyújtott alakításáért, Erzsike szerepének megformálásáért.

38.

A zsűri a Gondolat–Jel Társulat művészeti tevékenységének újbóli elindításáért a Hét Nap könyvcsomagját adományozza Ábrahám Grétának, a társulat művészeti vezetőjének.

39.

A zsűri a zEtna Kiadó könyvcsomag-különdiját adományozza Tomik Eszternek, Topolya Község Művelődési Háza Fosszilis Mosolycsalók társulata tagjának a *Kopasz énekesnő* című előadásban nyújtott kiváló alakításáért, Kovács úr szerepének megformálásáért.

40.

A zsűri a Forum Könyvkiadó Intézet könyvcsomag-különdiját a nagybecskereki Madách Amatőr Színház két tagjának, Kovács Hajnalkának és Kiss Gizellának adományozza a *Lili bárónő* operettben nyújtott alakításukért, Agatha és Krisztina grófnők szerepeinek megformálásáért.

41.

A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsomag-különdiját a Gondolat–Jel Társulat, továbbá a KEX Társulat előadásában nyújtott alakításaiért Pásztor Dánielnek adományozza.

42.

A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsomag-különdiját Mezei Ádámnak, a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színjászó Grundja tagjának itéli oda a *Pillanatkép egy bolygóról* című groteszkben nyújtott alakításáért.

Szívből gratulálunk mindenkinek!

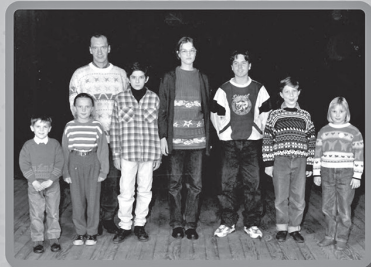
DIÁKSZÍNJÁTSZÓK

A hatvanas évek közepén jött létre a gyermekdrámai alosztály, amelyet Pásztor Vera, a Fejős Klára Általános Iskola magyar szakos tanárnője indított el.

Paksi Tünde és Tóth Hajnalka tanítónők Tóth János amatőr rendező segítségével több előadást állítottak színpadra a diákszínjátsszók részvételével.

A Fejős Klára Általános Iskola diákjai továbbra is a diákszínjátsszó csoport tagjait alkotják, melyet Momic Viola magyar szakos tanárnő és Király Sándor vezet. Rendszeresen részt vesznek a bácsfeketehegyi Diákszínjátsszó Találkozó és Műhelymunkán, valamint minden évben színvonalas műsort készítenek a Mikulás-váro ünnepségre. A csoport a Gézen-gúz nevet viseli.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátsszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó és ifj. Sebestyén Imre • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megörökítéséért felel: Kakuzi Elvira • 2024. április, Nagyikinda